

25 let

VERA IN LUČ
ŠMARNICA

NOVO MESTO

MOLITEV VERE IN LUČI

Jezus, prišel si na zemljo,
da bi nam razodel svojega Očeta, našega Očeta.
Prišel si, da bi nas naučil medsebojne ljubezni.
Pošlji nam Svetega Duha, ki si nam ga obljubil.
Naj nas v tem svetu, ki je razdeljen in v vojni,
naredi za orodje miru in edinosti.

Jezus, poklical si nas, naj gremo za teboj
v skupnosti Vera in luč.

Hočem ti odgovoriti »DA«

in živeti v ljubezni

v tej družini, ki si nam jo podaril,
da bi si delili naše trpljenje in težave,
naše veselje in upanje.

Nauči nas sprejemati naše rane in slabosti,
da se bo v njih razodela tvoja moč.

Nauči nas da bomo videli Tvoj obraz in čutili Tvojo navzočnost
v vseh naših bratih in sestrah
zlasti v najšibkejših.

Nauči nas hoditi za teboj po poti evangelija.

Jezus pridi in živi v nas in v naših skupnostih,
kot si živel v Mariji,

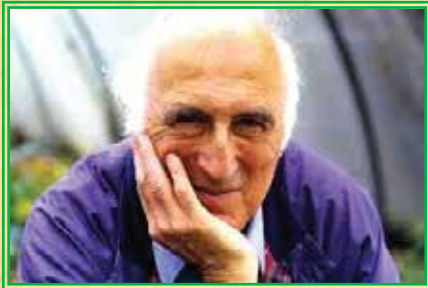
ki te je prva sprejela v svoje življenje.

Pomagaj nam, da bomo skupaj z njo
zvesto stali ob vznožju križa,

blizu vsem, ki so v našem svetu pribiti na križ.

Pomagaj nam živeti iz tvojega Vstajenja.

AMEN

Jean Vanier se je leta 1963 po izvrstni mornariški karieri in doseženem doktoratu iz filozofije odločil da zapusti službo in v življenju uresniči duh evangelija. V mestu Trosly, v Franciji je kupil hišo in se v njej naselil skupaj s fanti z motnjo v duševnem razvoju. Imenoval jo je "L'ARCHE"

(BARKA) z mislijo, da bi ta "nova Noetova barka rešila prizadete osebe iz potopa modernega sveta". V dvajsetih letih delovanja je dosegla ta skupnost že število 200 hiš, kjer živijo prizadeti skupaj z zdravimi prostovoljci, ki pridejo začasno ali za vedno prostovoljno pomagat najbolj zapuščenim.

Mislil je tudi na tiste prizadete, ki so skupaj s svojimi starši potisnjeni na rob družbe, nesprejeti in zapostavljeni. Želel jim je pokazati, da so tudi oni del Cerkve in prav tako potrebujejo prijatelje in sprejetost. Zato je leta 1971 skupaj z Marie-Helen Mathieu organiziral veliko romanje oseb z motnjami v duševnem razvoju v Lurd. Romanje je bilo tako uspešno, da so sklenili da se bodo občasno srečevali v manjših skupinah. Tako so nastale skupine gibanja Vera in luč. Danes obstajajo skupine po vsem svetu med verniki različnih veroizpovedi.

Začetki vsaditve »Vere in luči« v Slovenijo, njenega spoštovanja in upoštevanja drugačnosti ter vrednosti vsakega človeka, duhovnosti in organizacije segajo v Dravlje, v leto 1983, ko je p. Jože Mihelčič začel s posebnimi srečanji za otroke z duševno prizadetostjo. Pri tem so ga podpirali in mu stali ob strani p. Marijan Šef ter tedanja župnijska ekipa. Danes je v Sloveniji 37 skupin Vere in luči, ki so organizirane v **Slovensko provinco Vere in luči**.

ZGODOVINA SKUPINE VERA IN LUČ ŠMARNICA - NOVO MESTO

Klic in idejna zasnova skupine Vera in luč se je porodila na duhovnih vajah Jeana Vaniera, v Stični, od 12. - 16. 8. 1988.

Leto pozneje sta šolski sestri Martina Radež in Slavka Cekuta povabili k pripravi prvih zametkov skupine Bojana Vovka in Miro Grahek. Pri pripravi prvega srečanja jim je z izkušnjami pomagala skupina iz Štepanjskega naselja.

Prvo srečanje skupine Vera in luč Šmarnica v Novem mestu, na Kapitlju, je bilo 10.12.1989. Srečanja se je udeležilo sedem mladih prijateljev, štiri družine s prizadetimi

osebami, takratna narodna voditeljica Marjana Mihelčič, mladi prijatelji iz Štepanjskega naselja in duhovnik Peter Furar.

V začetku je koordinacijo skupine prevzela s. Martina Radež. Skupina pa po pol leta ni imela stalnega duhovnika. V duhovno vodenje se je vključeval Jože Tori. Aprila, leta 1990, je v skupino prišel p. Felicijan Pevec, kot stalni duhovnik.

V letu 1990 se je skupini pridružilo kar nekaj novih družin, ki so prihajale v skupino iz različnih koncev Dolenjske - Šentrupert, Trebnje, Žužemberk, Šentjernej, Otočec ob Krki in Novo mesto. Skupina se je v tem letu pridružila romanju skupin Vere in luči na Rakovnik, k Mariji Pomočnici.

Že leta 1990, so mladi prijatelji začeli z intenzivnim zbiranjem denarnih sredstev za romanje predstavnikov skupine v Lurd, v Franciji.

V začetku leta 1991 je koordinacijo v skupini prevzela s. Slavka Cekuta, ki se je skupaj z družino Butalin in Bojanom Vovkom, udeležila romanja v Lurd.

V spomin na romanje v Lurd, je vsa skupina poromala tudi v Lurd pri Šentjerneju. Temu romanju se je pridružila tudi skupina iz Šenčurja. Mladi iz obeh skupin so pripravili igro o življenju Lurške Bernardke.

7.12.1991 je imela skupina celodnevno srečanje v Šmihelu pri Novem mestu, ki ga je duhovno vodil p. Miha Sekolovnik iz Ptuja. Med letom se je pridružilo pet mladih prijateljev.

Skupina je prvi dve leti številčno vedno bolj rasla. Prihajale so nove družine, ki so želele z drugimi deliti svoje trpljenje in veselje. Številčno je bila skupina velika, saj je na srečanje redno prihajalo od 30-40 članov.

Skupina se je odločila, da se predstavi župniji Stari trg ob Kolpi in s temi preprostimi ljudmi, v Zagozdecu, ob pikniku, preživi lep julijski dan.

Novembra, istega leta, je prevzel nalogo odgovornega voditelja v skupini prijatelj, Bojan Vovk.

V skupini so prizadeti prijatelji prejeli zakramente: sv. krst, prvo sv. obhajilo in sveto birmo. Za sprejem svetih zakramentov je "Lučkarje" pripravila s. Slavka.

Za skupino je bilo vedno pomembno, da je velike dogodke praznovala skupaj. Tudi v letu 1993 se je zgodilo kar nekaj velikih trenutkov. Skupina se je predstavila župniji Šentrupert na Dolenjskem in skupaj z župnijo darovala sv. mašo, po maši pa praznovala veseli del. Udeležili smo se tudi romanja v Velesovo, poletne mesece pa smo izkoristili za piknik v Starem trgu ob Kolpi.

Septembra smo bili kot skupina na večnih zaobljubah s. Slavke v Šentjerneju. Za vse lep praznik.

Naši "Lučkarji" ne živijo vsi doma v krogu družine, nekateri živijo v Domu za prizadete osebe v Novem mestu. Za te "Lučkarje" so mladi prijatelji pripravili praznovanje svetega večera pred Božičem, vso skupino pa vsako leto na izviren način obišče Miklavž.

Leta 1994 sta se nam pridružili dve novi družini, ki bi radi živeli s skupino, in tudi kar nekaj mladih se je zamenjalo.

Pogovarjali smo se ob pomoči Božje Besede in programskega zvezka. Srečanja za tekoče šolsko leto smo zaključili s piknikom v Starem trgu ob Kolpi.

S septembrom sta dve naši »lučki« Marko in Tomaž, pričeli z intenzivno pripravo za prejem zakramenta sv. obhajila in sv. birme.

Na praznovanje se je treba dolgo pripravljati, da je praznovanje res praznik. Marko in Tomaž sta bila deležna velikega in lepega praznovanja ob prejemu sv. zakramentov, maja 1995. Junija smo poromali skupaj z varovanci Doma za duševno prizadete iz Novega mesta na Trško goro pri Novem mestu.

Tudi v tem letu na nas Miklavž ni pozabil in tudi sveti večer je bil tako za varovance iz doma kot za mlade prijatelje posebno doživetje, saj smo ga skupaj oblikovali. Tudi v tem letu se nam je pridružila nova družina z lučko.

Čas neizmerno hitro beži. V letu 1996 nam ni uspelo imeti skupnega piknika. Srečali smo se redno vsak

meseč in vedno znova ugotovili, da je mladih prijateljev premalo. Odločili smo se, da obiščemo mladinske skupine v naši dekaniji ter predstavimo življenje in delo naše skupine. To delo se je obrestovalo, saj se je kar nekaj mladih odločilo, da se nam pridruži.

Že dolgo smo razmišljali, da bi imeli tudi srečanje neposredno pred Božičem in tudi to nam je uspelo. Dobili smo se na soboto, dan pred Božičem. Skupaj smo naredili vse potrebno za jaslice in božično drevo. Obiskal nas je Miklavž in Božiček v enem in nas obdaril. Res, praznovali smo Božič v naših srcih.

Kar nekaj sprememb nam je prineslo leto 1996. Meseca maja smo volili novo odgovorno voditeljico, Suzano Krašovec (Žura). Veseli smo bili, da je sprejela to včasih kar težko nalogo, Bojanu Vovku pa smo poskusili vsaj malo povedati, da smo mu hvaležni za zvesto služenje. Besede žal ne povedo vsega.

Junija smo romali na Rakovnik. Ja, držala se nas je smola, toda uspelo nam je. Namreč pokvaril se nam je avtobus.

Septembrsko srečanje leta 1997 nam je spet prineslo presenečenje, tokrat je zanj poskrbel p. Felicijan, ker nam je povedal, da ga bo v skupini zamenjal p. Simon Peter Berlec.

V teh osmih letih od kar je skupina živela je umrlo nekaj staršev naših "Lučkarjev", ki smo se jih redno spominjali v molitvi.

Vsa leta smo se zbirali v prostorih Proštjskega doma na Kapitlju v Novem mestu, koordinacijska skupina pa se je zbirala pri Šolskih sestrah, na Kapiteljski 4.

Mladi ne bi bili mladi, če si ne bi umislili kakšne prav prebrisane. Kar nekaj let zapovrstjo smo imeli pohodniški dan na Gorjance, sredi zime. Da nismo s seboj nosili smučí in sani, smo bili bolj iznajdljivi; namreč sankali smo se kar z vrečami in z blazinami, ki smo jih našli v koči, podplati pa so nam služili za izredno hitre smučí. O snežnih kepah in mokrih hlačah, da ne govorimo.

Poletje je izziv. Češka kočá - Kočna - Grintavec - Ledine. In iz druge smeri Kamniška Bistrica - Kokrško Sedlo - Kalška gora - Grintavec.

Pa kolesarjenje in veslanje po Krki, seveda smo varno sedeli v člunu, pa tudi lačni nismo bili, saj je kar velik som skočil v olje - se razume, ne sam.

To je le nekaj majhnih utrinkov iz življenja mladih "Lučkarjev", ki so bili med tednom, mesecem razpršeni po vseh večjih študijskih mestih, enkrat na mesec pa so jih povezovali mali prijatelji. Ne da so nas samo povezovali, v nas so prebujali potrebo, da se spoznavamo, duhovno poglobljamo, skupaj ustvarjamo, trpimo in se veselimo.

Meseca maja, leta 1999, je poteklo triletno vodenje voditeljice Suzane Krašovec (Žura), zato smo izvolili nove koordinatorje. Tokrat sta vlogo prevzela Urška Kotar (Kapš) in David Kapš. K nam se je ponovno vrnil tudi p. Felicijan, ki je zamenjal p. Simona Petra.

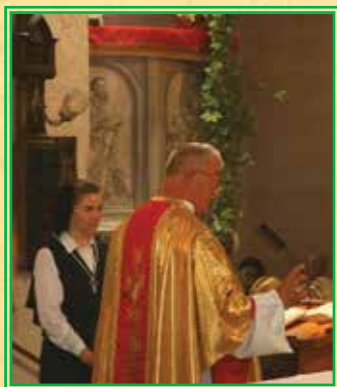
V tem letu smo praznovali deseto obletnico skupine Vera in luč in sicer v mesecu februarju, prazniku luči. Povabili smo vse nekdanje »lučke«, starše in prijatelje skupine, da bi tako res počastili naš praznik. Bilo je prav prijetno, ko smo 2. februarja, poromali od šolskih sester na Kapitelj, s svečkami, k večerni sveti maši.

Lučka je živela dalje, pridružilo se nam je nekaj novih družin, primanjkovalo pa nam je prijateljev. Odločili smo se, da se tudi tokrat podamo v različne mladinske, veroučne skupine in tako pridobimo nove prijatelje. V naslednjih letih smo obiskali veroučne mladinske skupine na Kamencah, Potovem Vrhu in Vavti vasi. Velikega odziva ni bilo, tako da je kar nekaj dela padlo na posamezne prijatelje.

Ker se leto za letom res hitro obrne in je minilo tri leta kot bi trenil, smo imeli leta 2002 volitve. Vodenje je prevzela Sabina Novak (Zamida). Leto je potekalo od priprav na svete zakramente, priprav na Božič z izdelovanjem adventnih venčkov vse do zaključnega piknika. Številčno je bila skupina v tem času kar velika, zares malo pa je bilo prijateljev, ki bi nam pomagali pri naših srečevanjih.

Ob koncu šolskega leta 2004 se nam je ponovno zgodilo nekaj posebnega. S. Slavka Cekuta nam je povedala, da kot misijonarka odhaja v Albanijo. Za nas je bil ta odhod zelo boleč. Na sestro Slavko smo bili navajeni, saj je bila prva in najpomembnejša za nas. Že od samega začetka je prisostvovala v skupini, vedno je bila na naših srečanjih, animacijska skupina se je dobivala pri njej. Vedno je bila polna idej in pripravljena za delo z »lučkami« ter pogovore z animatorji in starši... Kar težko smo si predstavljali »Lučko« brez nje.

V okviru naše skupine smo se od s. Slavke poslovili na našem zadnjem srečanju v mesecu juniju, v nedeljo, 4. julija 2004, pa so ji podelili misijonski križ. Nekateri smo se te slovesnosti udeležili s svojimi pričevanji.

September, leta 2004, je bil za nas nekako nov začetek. Bili smo brez naše s. Slavke, ki je bila nekako odgovorna in skrbna tudi za prostor, ki smo ga dotlej imeli v Proštijem domu na Kapitlju, v Novem mestu. Ker je bila ta vez nekako pretrgana, smo se odločili, da se »preselimo« k našemu p. Felicijanu. Od takrat dalje, smo naša srečanja imeli pri bratih Frančiškanih v Novem mestu. Malo so nas ovirale stopnice, ker smo srečanja imeli v Frančiškovi sobi, a z dobro voljo in pravimi prijatelji smo vse zmoгли. Kmalu smo se počutili lepo sprejete in naša srečanja so ponovno potekala kot doslej... praznovanje Božiča, obisk Miklavža, praznik Vere in luči, sprejem zakramentov in nenazadnje zaključni piknik.

V novem šolskem letu 2005/06 so nas ponovno doletele velike spremembe.

K skupini je prišlo nekaj novih družin, bilo pa je zelo veliko pomanjkanje prijateljev. V preteklem šolskem letu je v župnijo sv. Lenart prišel p. Marko Novak, »lučkarski« duhovnik, ki je v tem letu zamenjal našega p. Felicijana. Vsi smo vedeli, da ima p. Marko veliko izkušenj z »Lučkami«, zato smo ga z veseljem sprejeli medse. Da pa ne bi bilo sprememb premalo, smo v mesecu maju opravili tudi volitve. Sabini

Novak je potekel triletni mandat, zato smo izvolili Majo Božič (Malovrh), ki se je po nekaj letnem premoru kot prijateljica vrnila nazaj.

Spet se nam je dogajalo veliko stvari. Naša animacijska srečanja so bila zelo slabo podkrepljena s strani prijateljev in smo se večkrat zbrali samo trije ali štirje. Počasi se nam je pridružilo nekaj novih prijateljev, med njimi tudi s.

Mirjam Kenda, pa kasneje še kitaristka Špela

Burnik, ki je že pred leti spoznala našo skupino, tokrat pa se je k njej tudi aktivno priključila.

V letu 2007/2008 smo praznovali 25 let Vere in luči v Sloveniji. Skupaj z »Lučkarji« iz ljubljanske regije smo to obletnico praznovali v Žužemberku. Sooblikovali smo sv. mašo, ki je bila prav prijetno doživetje za nas vse. V tem letu smo se preselili v Lenartov dom, ki je za lučke na invalidskih vozičkih izredno priročen.

V letu 2008 smo se udeležili dobrodelnega koncerta v Leskovcu v Krškem in na njem aktivno sodelovali. Denar je bil namenjen ustanovitvi nove skupine Vera in luč v Posavju.

V tem letu so se naše Lučke tudi pridno pripravile na zakrament sv. birme pod vodstvom naše Nuše Korče, s p. Markom pa na prvo sveto obhajilo. Z veseljem smo se udeležili tega velikega dogodka, konec leta pa smo se udeležili piknika pri Avguštinovih, v Podstenicah.

Hitro so minila tudi leta vodenja naše Maje in leto 2009 je pri vodenju doživelo kar zanimivo spremembo. Vodenje je tako prevzela Julka Žukovec, mamica »lučke« Suzane. Do sedaj je vodenje prevzel nekdo izmed prijateljev, tokrat pa je bila ta vloga dodeljena staršem. S piknikom v Podstenicah, ki je postal kar tradicionalen, smo v mesecu juniju zaključili naše leto in se že vnaprej veselili novega, z novim vodstvom.

Septembra 2009 je prišlo do slovesa naše kitaristke Špele Burnik, ki jo zelo pogrešamo, saj smo skupaj z njo zelo radi peli. A ker smo »Lučkarji« tako odprti in iskreni, smo brez težav medse sprejeli novo kitaristko Rebeko Kalčič, ki se je pridno naučila naših pesmic in se nam prilagodila.

Že v septembru smo se začeli pripravljati na praznovanje 20. obletnice skupine. Odločili smo se, da bomo praznovali v mesecu januarju, saj se je bilo potrebno temeljito pripraviti. In res... prišel je mesec december, priprave na Božič, Miklavževanje in pošiljanje voščilnic.

V januarju 2010 pa smo praznovali... Praznovali smo naših 20 let.

Slovesno sveto mašo smo imeli v cerkvi sv. Lenarta, somaševanje je vodil p. Franc Kejžar, narodni duhovnik, jezuit.

Po maši je sledilo praznovanje v Lenartovem domu.

Tudi mednarodna Vera in luč je praznovala svoj 40. jubilej in v okviru le-tega smo praznovali z njimi tudi slovenski lučkarji. Začeli smo z vseslovenskim lučkarskim romanjem na Zaplaz, aprila 2011. Pred svečano mašo smo imeli križev pot. Postaje so ponazori predstavniki skupin, praznovanje pa smo zaključili pri v župniji sv. Duh Celje, ravno tako z vseslovenskim romanjem, ki je bilo maja, leta 2012. Ob tem velikem dogodku smo lučkarji dobili tudi novo lučkarsko pesmarico.

To leto je našo skupino zaznamovala tudi smrt. V juniju smo se poslovili od našega dolgoletnega duhovnega voditelja, p. Felicijana Pevca. Kljub temu, da se je p. Felicijan od duhovnega vodenja skupine poslovil že leta 2005, smo v srečanjih, molitvi in v srcih še vedno ostali zelo povezani. Izgubili smo čutnega, dobrosrčnega ter humornega prijatelja in duhovnika.

V istem mesecu je tudi voditeljica Julka Žukovec zaključila svoje poslanstvo in je vodenje skupine prevzela Juretova mamica, Renata Kocjan. Jeseni 2012 smo se ponovno zbrali. Pridružila se nam je tudi ena nova družina. Oktobra sta se p. Marko in voditeljica Renata udeležila formacije

v Stični, pod geslom »Obrodimo sad«. V mesecu

novembru se je osem birmancev (Matej, Jure, Tilen, Roman, Angela, Erika, Jožica in Viktorija) ter prvoobhajanka Lara, začelo pripravljati na zakramente. Vse kateheze je imel p. Marko. Romana in Angelo, ki

živita v VDC-ju, je na srečanja vozila Slavka Murn in jima pomagala, da so bile njune mape lepo urejene, Marija pa je vozila in skrbela za Angelo. Za birmance so gradivo sooblikovali šolska sestra Mirjam Černigoj, sestra notredamka Marjeta Fajdiga in p. Tadej Inglič, frančiškan. To gradivo sedaj

lahko uporabljajo tudi vse ostale skupine pri pripravah njihovih lučk na zakramente.

Decembra nas je obiskal naš dobrotnik Miklavž, njegov prihod pa je napovedala gledališka skupina pod vodstvom s. Marjete. Na praznik svečnice smo naše tradicionalno praznovanje luči imeli v naši župniji. Aprila smo poromali v Dolenjske Toplice, maja pa smo praznovali prejem zakramentov. Srečanja smo zaključili v juniju, ob slastnih picah v Lenartovem domu.

Septembra 2013 sta se skupini pridružili dve novi družini. V oktobru so se formacije v Stični udeležili p. Marko, Renata in Slavka. Meseca novembra smo poromali na Kapitelj, decembra pa nas je ponovno razveselil Miklavž. V februarju smo v domači župniji praznovali svoj praznik.

1. junija smo se slovenski lučkarji zbrali v Zavodu sv. Stanislava, kjer smo praznovali 30 let slovenske Vere in luči. Leto smo zaključili na rednem srečanju v Lenartovem domu.

Leto 2014 pa je za nas še posebno praznično, saj praznujemo 25 let skupine Šmarnica. Februarja smo v domači župniji praznovali praznik luči. V mesecu oktobru smo obiskali naše sestre, ki so od meseca junija naše zaveznice v molitvi, karmeličanke v Mirni Peči. Skupaj smo se povezali pri sveti maši in kasnejšem druženju ob čaju. Srečanje je bilo za vse nas zelo ganljivo.

25 let skupine Vera in luč je za nami. Med nami je bilo veliko prijateljev, staršev in »lučk«, ki so se v teh letih pridno udeleževali naših srečanj. V skupini smo skupaj doživeli veliko lepih dogodkov. Le kdo ni komaj pričakoval obiska sv. Miklavža in priprav na Božič? Kdo se ni veselil vseh prejetih svetih zakramentov, novih rojstev,... Vsako leto smo se pred odhodom na počitnice tudi poveselili na pikniku, ki smo se ga radi udeležili. Veliko se nam je zgodilo lepega pa tudi nekaj žalostnih trenutkov, ko smo izgubili naše »lučke« in njihove starše. Tudi njih se spominjamo v molitvi.

Lepo nam je bilo in nam je še vedno... Vsi skupaj si želimo še veliko prijetnih srečanj in druženj, da bomo lahko kmalu spet praznovali naslednjo okroglo obletnico.

UTRINKI Z NAŠIH SREČANJ

praznovanje 40.
obletnice svetovne
Vere in luči

zaključek lučarskega leta na Zaplazu

umivanje nog nove
voditeljice

sodelovanje na srečanju

praznik luči v domači cerkvi

praznovanje 20. obletnice novomeške Vere in luči - Šmarnica

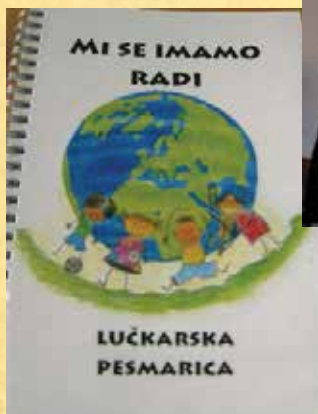
praznovanje
25. obletnice slovenske Vere in luči

lučkarska sveča

skrbni ministranti

lučkarska pesmarica

SI SOLZA V OČEH

Si solza v očeh, kot rosa na tleh, svetiš se.
Neodprti si cvet, biser v školjko ujet, ki skriva se.
Ta lučka si ti, ki sveti v temi in greje me.
Si žarek z neba, poslan od Boga,
ki prinaša upanje za vse.

Ti sij, sij ljubezen iz srca,
ti grej, grej vse ljudi sveta,
ti tli, tli v srcu vseh ljudi,
jim nosi upanja.

Si kaplja morja, kot rosa z neba, poživiljaš me.
Si čudež sveta, govoriš iz srca in poslušáš me.
Ta lučka si ti, ki sveti v temi in greje me.
Si žarek z neba, poslan od Boga,
ki prinaša upanje za vse.

Ti sij, sij ljubezen iz srca,
ti grej, grej vse ljudi sveta,
ti tli, tli v srcu vseh ljudi,
jim nosi upanja.

Za »Lučkarje« zbrala in uredila: Suzana Žura
Novo mesto, november 2014

SLAVJE VERE, SLAVJE LUČI, ...